

УДК 658.155.2

DOI: 10.31891/2307-5740-2019-272-4-1-136-141

МЕЛЬНИК Т. Ю.

Державний університет «Житомирська політехніка»

ОБҐРУНТУВАННЯ НАПРЯМІВ РОЗПОДІЛУ ПРИБУТКУ ПІДПРИЄМСТВА З УРАХУВАННЯМ ІНТЕРЕСІВ РІЗНИХ УЧАСНИКІВ ГОСПОДАРСЬКИХ ВІДНОСИН

У статті розкрито значення прибутку підприємства в сучасних умовах господарювання та проаналізовано чинне законодавство в сфері його розподілу. Розглянуто підходи вчених до визначення напрямів розподілу прибутку та обґрунтовано необхідність врахування під час розподілу прибутку підприємства інтересів внутрішніх та зовнішніх учасників господарських відносин. Визначено коло учасників розподілу прибутку підприємства та їх соціально-економічні інтереси в даному процесі. Обґрунтовано напрями розподілу прибутку, враховуючи інтереси внутрішніх і зовнішніх учасників господарських відносин.

Ключові слова: прибуток, розподіл прибутку, учасники розподілу прибутку, капіталізація прибутку, споживання прибутку.

MELNYK T.

Zhytomyr Polytechnic State University

SUBSTANTIATION OF THE ENTERPRISE'S PROFIT DISTRIBUTION DIRECTIONS TAKING INTO ACCOUNT THE INTERESTS OF DIFFERENT PARTICIPANTS OF ECONOMIC RELATIONS

In the article the importance of the enterprise's profit under the current economic conditions is revealed and the current legislation in the field of its distribution is analyzed. The scientists' approaches to determination of the profit distribution directions are considered and the necessity of taking into account the interests of internal and external participants of economic relations in the enterprise's profit distributions substantiated. The author defines that the main participants of profit distribution, who have their own socio-economic interests in this process, are the state (is interested in getting more budget revenue), owners (are interested in the value of the property increase and receiving income/dividends), management staff (are interested in maximizing incomes which are directed at the ensuring of assets growth), employees (are interested in increasing of incomes in the form of payroll and social security), suppliers (are interested in increasing of the supply of resources at appropriate prices), customers (are interested in paying low prices), local communities (are interested in earning additional revenue). Taking into account the interests of internal and external participants of economic relations, in article it is proposed to distinguish the following directions of the enterprise's profit distribution: consumption fund, which includes internal individual (dividends, participation of employees in profit sharing), internal collective (meeting social needs of the staff) and external consumption (development of territorial communities, charitable activities); accumulation fund that includes the use of profit for the growth of non-current and current assets; reserve fund. Use of the mentioned suggestions will help to satisfy the interests of the various parties involved in distributive relations and increase the efficiency of the profit sharing process.

Keywords: profit, profit distribution, participants of profit distribution, profit capitalization, profit consumption.

Вступ. В сучасних умовах функціонування підприємств, які характеризуються динамізмом факторів зовнішнього середовища, загостренням конкурентної боротьби та подоланням наслідків політичної й економічної кризи у країні, діяльність суб'єктів господарювання спрямована на отримання максимальної економічної вигоди, що знаходить свій прояв у величині одержаного прибутку. Розмір отриманого прибутку є показником, що найбільш повно відображає всі сторони діяльності підприємства – рівень його технології й організації виробництва, обсяги виробництва та реалізації продукції, ефективність систем управління витратами та доходами, доцільність політики ціноутворення, ефективність операційної, фінансової й інвестиційної діяльності, та служить основним критерієм майбутнього розвитку суб'єкта господарювання. Також провідна роль прибутку проявляється у тому, що він забезпечує зміцнення бюджету держави (через надходження податкових платежів), сприяє інвестиційній привабливості, діловій активності підприємств у будь-якій сфері економічної діяльності.

Процес управління прибутком включає три основні етапи: формування фінансового результату, розподіл створеного прибутку та використання розподіленого прибутку за різними напрямками та об'єктами. При цьому основною метою управління прибутком, з одного боку, є оптимізація факторів його формування та забезпечення їх синергетичної дії в процесі господарювання, а з іншого – забезпечення гармонізації інтересів власників бізнесу з інтересами найманих працівників, які приймають участь у створенні прибутку та зовнішніх суб'єктів (держави, територіальної громади та ін.) через виконання прибутком розподільчої функції. За таких умов вагомим значення набувають питання обґрунтування пріоритетів щодо напрямів розподілу прибутку, що гарантуватиме задоволення інтересів різних учасників господарських відносин та підвищення прибутковості й ринкової вартості підприємства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання щодо визначення напрямів та обґрунтування пропорцій розподілу й використання прибутку досліджували науковці України та зарубіжжя, зокрема:

М.Д. Білик, Т.О. Білик, І.А. Бланк, Ю. Брігхем, Г.Г. Кірейцев, В.І. Кузь, Н.В. Михайлова, Ю.Ю. Мороз, О.Ю. Ночовна, В.С. Підгірна, А.М. Поддєрьогін, Н.В. Прохар, Г.В. Савицька, Ю.С. Цал-Цалко та інші. Вклад вчених у вирішення зазначених питань є вагомим, але слід звернути увагу на об'єктивну необхідність поглиблення теоретичних та прикладних засад щодо обґрунтування напрямів розподілу прибутку підприємства як передумови задоволення інтересів різних учасників господарських відносин (як внутрішніх, так і зовнішніх) та збільшення прибутковості й ринкової вартості суб'єктів підприємницької діяльності.

Мета статті полягає в обґрунтуванні основних напрямів розподілу прибутку підприємства з урахуванням інтересів різних учасників господарських відносин, що сприятиме підвищенню прибутковості та ринкової вартості суб'єкта підприємницької діяльності в сучасних економічних умовах.

Викладення основного матеріалу. Розуміння складності системи розподілу прибутку – важливий фактор під час прийняття управлінських рішень щодо підвищення вартості підприємства, реінвестування прибутку та використання його як ресурсу для фінансування інвестиційно-інноваційних проєктів, стимулювання й підтримання рівня платоспроможності працівників підприємства та задоволення соціально-економічних інтересів різних учасників господарських відносин.

В цілому процес розподілу отриманого прибутку підприємства передбачає поділ між сторонами, що забезпечують процес його створення. Спочатку здійснюється розподіл загального прибутку між державою та підприємством. Пропорція розподілу прибутку між державою та підприємствами складається під впливом низки факторів і має важливе значення для забезпечення як державних потреб, так і потреб суб'єктів господарювання. Істотне значення при цьому має податкова політика держави, яка реалізується у сумі податків, що сплачуються за рахунок прибутку, у визначенні об'єктів і ставок оподаткування, у порядку надання податкових пільг. На наступному етапі відбувається розподіл чистого прибутку, що залишився в розпорядженні підприємства після сплати податків та обов'язкових платежів до бюджету.

Проаналізувавши чинне законодавство в сфері розподілу прибутку, слід відмітити відсутність задекларованого прямого порядку здійснення розподільчих відносин щодо останнього. Законодавчо розподіл прибутку регулюється в тій його частині, яка надходить до бюджетів різних рівнів у вигляді податків та інших обов'язкових платежів. Визначення напрямків витрачання прибутку, що залишається у розпорядженні підприємства, структури статей його використання знаходиться в компетенції підприємства (засновників, загальних зборів акціонерів, керівництва) та відображається у статуті. Так, одним із основних принципів підприємницької діяльності, що задекларований в ст. 44 Господарського Кодексу України, є вільне розпорядження прибутком, що залишається у підприємця після сплати податків, зборів та інших платежів, передбачених законом [3].

В той же час слід відмітити, що нормативно-правове поле щодо розподілу прибутку визначає два основних чітко виражених можливих напрямки використання прибутку: створення резервного фонду та виплату дивідендів. Законом України “Про акціонерні товариства”, а саме статтею 19 “Резервний капітал”, визначено, що резервний капітал формується у розмірі не менше ніж 15 відсотків статутного капіталу товариства шляхом щорічних відрахувань від чистого прибутку товариства або за рахунок нерозподіленого прибутку. До досягнення встановленого статутом розміру резервного капіталу розмір щорічних відрахувань не може бути меншим ніж 5 відсотків суми чистого прибутку товариства за рік [9]. Статтею 30 “Порядок виплати дивідендів” п. 2 передбачено використання чистого (нерозподіленого) прибутку на виплату дивідендів в обсязі, встановленому рішенням загальних зборів акціонерів [9]. Варто зазначити, що прибуток державних комерційних і комунальних унітарних підприємств розподіляється за затвердженим фінансовим планом з огляду на вимоги чинного законодавства. Зокрема, ст. 75 Господарського Кодексу України встановлено, що державні комерційні підприємства утворюють за рахунок прибутку (доходу) спеціальні (цільові) фонди, призначені для покриття витрат, пов'язаних з їх діяльністю: амортизаційний фонд; фонд розвитку виробництва; фонд споживання (оплати праці); резервний фонд; інші фонди, передбачені статутом підприємства [3]. Отже, створений прибуток суб'єктів підприємницької діяльності розподіляється та використовується за різними напрямками та об'єктами передбаченими нормативними актами держави та статутом підприємства.

На нашу думку, відсутність чіткої законодавчої регламентації в частині розподілу прибутку знову ж таки призводить до неврахування соціально-економічних інтересів всіх суб'єктів розподільчих відносин щодо створеного прибутку суб'єкта господарювання. Погоджуємося з позицією В.І. Кузь, який зазначає, що розподіл прибутку повинен базуватися на чітко визначених напрямках, задекларованих у відповідних нормативних, статутних та розпорядчих документах. Надання самостійності у вирішенні питань розподілу потребує державної нормативно-правової надбудови, яка б визначала загальні правила гри, захищаючи таким чином права всіх сторін розподільчих відносин [5, с. 52].

Враховуючи, що створений прибуток підприємства – це фінансовий ресурс для здійснення нових вкладень і одержання нових прибутків, механізм розподілу прибутку повинен бути побудований таким чином, щоб цілком сприяти створенню нового прибутку; формуванню фінансової стійкості підприємства; зростанню продуктивності праці працівників; зростанню віддачі активів в процесі господарської діяльності; збільшенню справедливої вартості підприємства; підвищенню вартості робочої сили; формуванню позитивного іміджу суб'єкта господарювання [12, с. 238].

Досліджуючи напрями розподілу прибутку, які наводяться вченими в економічній літературі, ми зіштовхнулися з різними підходами до розв'язання даного питання. Так, Н.В. Прохар та Ю.О. Ночовна пишуть, що чистий прибуток може розподілятися за наступними напрямками: поповнення статутного, пайового та резервного капіталу, покриття збитків минулих років, виплата власникам дивідендів чи відсотків на вкладений капітал. Залишкова сума прибутку вважається нерозподіленою та реінвестується в діяльність підприємства [10, с. 121]. Н.В. Михайлова зазначає, що прибуток, який залишився в розпорядженні підприємства, використовується на матеріальне заохочення і соціальний розвиток, формування резервного фонду, фондів комерційного ризику, виробничого розвитку, виплату дивідендів, поповнення інших фондів, що формуються за рішенням підприємства [6, с. 62]. Є.Г. Рясних, надаючи принципову схему розподілу прибутку на підприємствах колективної форми власності, виділяє наступні напрямки розподілу прибутку: відрахування в резервний фонд, виплата відсотків за облігаціями, виплата дивідендів за привілейованими акціями, прибуток на реінвестування, фонд матеріального заохочення, фонд соціального розвитку та фонд виплати дивідендів. В той же час, вчений зазначає, що структура схеми може змінюватись залежно від змін у пріоритетах діяльності підприємства, положень законодавчої бази та інших чинників [11]. О.О. Непочатенко та Н.Ю. Мельничук зазначають, що в цілому напрямки використання прибутку включають тезаврацію прибутку (формування резервів та формування нерозподіленого прибутку); розподіл прибутку серед власників (виплата дивідендів та викуп акцій). Тезаврацію прибутку автори розглядають як спрямування прибутку на формування власного капіталу підприємства з метою фінансування інвестиційної діяльності [7, с. 234-235]. На думку В.С. Підгірної, чистий прибуток підприємства розподіляється на капіталізовану частину (включає поповнення статутного, пайового, додаткового капіталу, формування резервного капіталу та нерозподілений прибуток) та спожиту частину (включає дивіденди, покриття збитку минулих періодів, списання збитку від викупу капіталу у власників та інші форми споживання прибутку) [8, с. 244]. О.О. Горошанська та Н.Б. Кащена пишуть, що чистий прибуток розподіляється на капіталізовану та спожиту частини. Вчені вважають, що капіталізована частина чистого прибутку підприємства охоплює збільшення зареєстрованого (пайового) капіталу; збільшення резервного капіталу; інші цілі, пов'язані з виконанням соціальних програм і розширенням виробництва. До спожитої частини чистого прибутку підприємства пропонується відносити обсяг виплачених дивідендів; покриття збитку минулих років, у т. ч. списання збитку від викупу капіталу у власників; інші напрями споживання прибутку [2, с. 1067].

Таким чином, найбільш розповсюдженим підходом до визначення напрямів розподілу чистого прибутку є його спрямування на цілі накопичення та споживання. Більшість авторів наголошують на тому, що принципове значення має досягнення оптимального співвідношення між часткою, що споживається, і часткою, що капіталізується. В той же час, необхідно враховувати, що розподіляючи чистий прибуток за різними напрямками та кількісно визначаючи частки такого розподілу, важливим є диференціація та врахування інтересів різних учасників господарських відносин.

Отже, передумовою визначення напрямів розподілу прибутку має бути диференціація підходів до задоволення соціально-економічних інтересів різних учасників (як внутрішнього, так і зовнішнього середовища підприємства), які приймають участь у процесі формування та, відповідно, розподілу створеного фінансового результату. При цьому важливим питанням є визначення кола учасників розподілу прибутку та їх інтересів в даному процесі. Більшість науковців суб'єктами, які мають власні економічні інтереси, у процесі розподілу прибутку визначають державу, підприємство, власників та працівників. Так, вчені М.Д. Білик та Т.О. Білик представляють зацікавленість суб'єктів економічних інтересів у частині прибутку, отриманого суб'єктом господарювання наступним чином (табл. 1):

Таблиця 1

Економічні інтереси суб'єктів господарювання щодо частини отриманого прибутку [1, с. 197]

№	Суб'єкти економічних інтересів	Зацікавленість у частині прибутку, отриманого суб'єктом господарювання
1	Держава	Частина прибутку, яка виплачується у формі податків та обов'язкових платежів
2	Підприємства	Обсяг прибутку, який залишається в розпорядженні підприємства і використовується для вирішення виробничих і соціальних завдань його розвитку
3	Власник	Частина прибутку, що пов'язана з виробничим розвитком, приростом капіталу
4	Працівники	Величина прибутку, яка спрямовується на матеріальне заохочення, соціальні виплати та соціальний розвиток

В.І. Кузь до суб'єктів в системі розподілу прибутку відносить учасників фінансово-господарської діяльності підприємства, інституціональних суб'єктів та суспільство в цілому. Також автор зазначає, що при розподілі прибутку необхідно врахувати інтереси всіх суб'єктів [5, с. 52].

В.І. Дрожжина зазначає, що важливим питанням є оцінка величини отриманого прибутку, що у різному ступені зачіпає інтереси різних груп суб'єктів господарських стосунків:

- держави (в особі податкових органів) – сума оподаткованого прибутку як джерела поповнення бюджету;
- власників – сума чистого прибутку як джерела виплати доходів;

- управлінського персоналу – сума валового прибутку (маржинального прибутку) як результат власної діяльності, а також джерело розвитку організації;
 - кредиторів, контрагентів, інвесторів – сума операційного прибутку як джерела стабільності партнерських стосунків [4, с. 22].

Зазначені підходи є обґрунтованими, але орієнтація на впровадження принципів соціально-орієнтованої економіки вимагає розширення кола учасників створення та розподілу прибутку та врахування їх інтересів з метою виконання суб'єктами підприємницької діяльності соціальних й економічних зобов'язань перед трудовим колективом, громадою, суспільством.

Враховуюче зазначене вище, вважаємо, що основними учасниками розподілу прибутку, які мають власні інтереси в даному процесі є держава, власники, персонал органів управління, наймані працівники, постачальники, покупці, місцеві громади. При цьому, держава зацікавлена одержати найбільше доходів в бюджет з метою задоволення потреб всіх громадян: власники – збільшити вартість майна і одержати доходи (дивіденди), працівники органів управління – одержати максимальні доходи, які спрямовують на приріст активів з метою забезпечення сталого розвитку господарюючої системи, наймані працівники – збільшити доходи у вигляді оплати праці та соціального забезпечення; постачальники – збільшити обсяг постачання ресурсів за відповідними цінами, покупці – сплачувати низькі ціни, місцеві громади – отримати додаткові доходи (рис. 1).

Рис. 1. Учасники створення і розподілу прибутку підприємства та їх інтереси

В сучасних важких економічних умовах питання соціальної відповідальності бізнес-структур перед місцевою громадою є, як ніколи, актуальним. Підприємець в доповнення до економічної відповідальності (досягнення запланованих економічних показників, додержання норм вітчизняного законодавства та ін.) повинен враховувати людські та соціальні аспекти впливу свого бізнесу на працівників, партнерів, споживачів, а також здійснювати позитивний внесок у вирішення проблем територіальної громади. Спрямування частини прибутку суб'єктів господарювання на розвиток територіальної громади дасть змогу поліпшити рівень життя регіону або зменшити соціальну напругу, а отже вирішити гострі соціально-економічні проблеми. В той же час, направлення частини прибутку на потреби місцевої громади буде сприяти формуванню позитивного іміджу підприємства у споживачів, партнерів та у місцевого населення і, тим самим, стимулювати ріст прибутку за рахунок зростання обсягів реалізації продукції.

Кожен з виділених учасників та його інтерес виступає як окремий цільовий напрям розподілу прибутку, базується на різних положеннях законодавчої бази і потребує різних методичних підходів до визначення кількісних значень. Якщо держава буде встановлювати високі податки, це не буде стимулювати господарську діяльність і тому зменшаться доходи до бюджету. Аналогічна ситуація буде при збільшенні доходів власників, найманих працівників, персоналу органів управління, постачальників, місцевих громад та за низьких цін для покупців. В цьому випадку у перспективі зменшаться обсяги господарювання, так як не будуть відновлюватися необоротні активи, зменшиться власний капітал, що в кінцевому підсумку призведе до зниження життєвого рівня персоналу підприємства, скорочення робочих місць, доходів постачальників, місцевих громад та збільшення цін для покупців. Якщо ж зменшаться доходи найманого персоналу і власників, то це в свою чергу знизить їх матеріальне стимулювання і матеріальну зацікавленість в ефективній господарській діяльності підприємства. Тому на кожному підприємстві має бути знайдено найбільш оптимальний варіант щодо напрямів розподілу прибутку.

Таким чином, з метою задоволення інтересів різних учасників господарських відносин (як внутрішніх, так і зовнішніх), вважаємо за необхідне виділити наступні напрями розподілу чистого прибутку підприємства:

- фонд споживання, який включає внутрішнє індивідуальне (дивіденди, участь найманих працівників у розподілі прибутку), внутрішнє колективне (задоволення соціальних потреб колективу: проведення оздоровчих та культурно-масових заходів, ремонт об'єктів соціальної сфери) та зовнішнє споживання (розвиток територіальних громад, благодійна діяльність);

- фонд накопичення, який включає використання прибутку на приріст необоротних активів (в тому числі виробничих і невиробничих) та оборотних активів;

- резервний фонд (поповнення резервного капіталу та інших видів резервів).

Структурна модель розподілу створеного прибутку підприємства буде мати наступний вигляд:

$$\underbrace{\text{СПП}}_{\text{ПП}} = \underbrace{\text{СПП} \times K_1}_{\text{РК}} + \underbrace{\text{СПП} \times K_2}_{\text{ПС}} + \underbrace{\text{СПП} \times K_3}_{\text{ПА}} + \underbrace{\text{СПП} \times K_4}_{\text{ПА}}, \quad (1)$$

де СПП – створений прибуток підприємства, $K_{1...4}$ – розподільчий коефіцієнт, ПП – податок на прибуток, РК – резервний капітал, ПС – прибуток до споживання, ПА – прибуток на приріст активів.

З даної моделі видно, що сума окремих напрямів розподілу прибутку буде дорівнювати загальній сумі створеного прибутку підприємства:

$$\text{СПП} = \text{ПП} + \text{РК} + \text{ПС} + \text{ПА}. \quad (2)$$

Відповідно, розподільчий коефіцієнт в сумі буде дорівнювати одиниці:

$$K_1 + K_2 + K_3 + K_4 = 1,0. \quad (3)$$

В наведеній моделі важливо, щоб розмір створеного прибутку збільшувався (СПП $\rightarrow$ max), а розподільчий коефіцієнт мав оптимальне значення для кожного напрямку розподілу прибутку залежно від стадії життєвого циклу, на якій знаходиться підприємство ($K \rightarrow \text{opt}$).

Висновки. В сучасних важких соціально-економічних умовах функціонування суб'єктів господарювання механізм розподілу прибутку має велике значення, адже у ньому відображається ефективність фінансово-господарської діяльності, від нього залежить рівень господарської самостійності та самофінансування підприємств, а також задоволеність інтересів різних учасників розподільчих відносин. Від правильного встановлення учасників процесу створення та розподілу прибутку і врахування їх інтересів під час визначення напрямів розподілу прибутку залежить зацікавленість останніх у підвищенні ефективності діяльності підприємства і збільшенні його кінцевих фінансових результатів.

В статті обгрунтовано, що основними учасниками розподілу створеного прибутку підприємства є держава, власники, персонал органів управління, наймані працівники, постачальники, покупці, місцеві громади. З метою задоволення інтересів зазначених учасників господарських відносин виділено наступні напрями розподілу чистого прибутку підприємства: фонд споживання (включає внутрішнє індивідуальне та внутрішнє колективне споживання, а також зовнішнє споживання); фонд накопичення (включає використання прибутку на приріст необоротних активів та оборотних активів); резервний фонд (поповнення резервного капіталу та інших видів резервів). Виокремлення таких напрямів розподілу чистого прибутку дозволить диференціювати в розподільчому процесі не лише різні соціально-економічні інтереси окремих груп суб'єктів, а й спиратись на диференційовану законодавчу базу і базуватися на різних методичних принципах щодо кількісного визначення окремих його складових.

Література

- Білик М.Д. Фінансові результати діяльності малих підприємств: оцінка та прогнозування : монографія / М.Д. Білик, Т.О. Білик. – Київ : ТОВ "ПанТот", 2012. – 280 с.
- Горошанська О.О. Аналітичне забезпечення управління розподілом прибутку підприємства / О.О. Горошанська, Н.Б. Кашена // Економіка та суспільство. – Мукачево : МДУ, 2017. – Вип 13. – С. 1065–1071.
- Господарський Кодекс України : станом на 07.02.2019 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
- Дрожжина И.В. Аналитический учет распределения прибыли организации / И.В. Дрожжина // Проблемы учета и финансов. – 2012. – № 2. – С. 22–25.
- Кузь В.І. Система розподілу прибутку підприємства: проблеми ідентифікації / В.І. Кузь // Вісник Житомирського державного технологічного університету. Серія: економічні науки. – Житомир : ЖДТУ, 2009. – № 2 (48). – С. 51–56.
- Михайлова Н.В. Дискусійні підходи до розподілу прибутку підприємств / Н.В. Михайлова // Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. – 2014. – № 2 (64). – С. 59–63.
- Непочатенко О.О. Фінанси підприємств : навч. посібник / О.О. Непочатенко, Н.Ю. Мельничук. – К. : Центр навчальної літератури, 2013. – 504 с.
- Підгірна В.С. Теоретико-методологічні засади розподілу та використання прибутку суб'єктів господарювання / В.С. Підгірна // Економічний форум. – 2014. – № 4. – С. 241–248.
- Про акціонерні товариства : закон України від 17 вересня 2008 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
- Прохар Н.В. Облік доходів, витрат і фінансових результатів: проблеми теорії та практики : монографія / Н.В. Прохар, О.Ю. Ночовна. – Полтава : РВВ ПУЕТ, 2011. – 257 с.
- Рясних Е.Г. Основи фінансового менеджменту : навч. посібник / Е.Г. Рясних. – Київ : Академвидав, 2010. – 336 с.

12. Цал-Цалко Ю.С. Облік, статистика, аналіз та аудит в системі контролювання фінансових результатів підприємства : монографія / Ю.С. Цал-Цалко, Ю.Ю. Мороз, Т.Ю. Мельник. – Житомир : ПП “Рута”, 2016. – 292 с.

References

1. Bilyk M.D. Finansovi rezultaty diialnosti malykh pidpriemstv: otsinka ta prohnozuvannya : monohrafiia / M.D. Bilyk, T.O. Bilyk. – Kyiv : TOV “PanTot”, 2012. – 280 s.
2. Horoshanska O.O. Analitичне zabezpechennia upravlinnia rozpodilom prybutku pidpriemstva / O.O. Horoshanska, N.B. Kashchena // Ekonomika ta suspilstvo. – Mukachevo : MDU, 2017. – Vyp 13. – S. 1065–1071.
3. Hospodarskyi Kodeks Ukrainy : stanom na 07.02.2019 r. [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu : <http://zakon.rada.gov.ua>.
4. Drozhzhina I.V. Analiticheskiy uchet raspredeleniya pribyli organizatsii / I.V. Drozhzhina // Problemy ucheta i finansov. – 2012. – № 2. – S. 22–25.
5. Kuz V.I. Sistema rozpodilu prybutku pidpriemstva: problemy identyfikatsii / V.I. Kuz // Visnyk Zhytomyrskoho derzhavnoho tekhnolohichnoho universytetu. Seriia: ekonomichni nauky. – Zhytomyr : ZhDTU, 2009. – № 2 (48). – S. 51–56.
6. Mykhailova N.V. Diskusiini pidkhody do rozpodilu prybutku pidpriemstv / N.V. Mykhailova // Naukovyi visnyk Poltavskoho universytetu ekonomiky i torhivli. – 2014. – № 2 (64). – S. 59–63.
7. Nepochatenko O.O. Finansy pidpriemstv : navch. posibnyk / O.O. Nepochatenko, N.Iu. Melnychuk. – K. : Tsentr navchalnoi literatury, 2013. – 504 s.
8. Pidhirna V.S. Teoretyko-metodolohichni zasady rozpodilu ta vykorystannia prybutku subiektiv hospodariuvannia / V.S. Pidhirna // Ekonomichnyi forum. – 2014. – № 4. – S. 241–248.
9. Pro aktsionerni tovarystva : zakon Ukrainy vid 17 veresnia 2008 r. [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu : <http://zakon.rada.gov.ua>.
10. Prokhar N.V. Oblik dokhodiv, vytrat i finansovykh rezultativ: problemy teorii ta praktyky : monohrafiia / N.V. Prokhar, O.Iu. Nochovna. – Poltava : RVV PUET, 2011. – 257 s.
11. Riasnykh Ye.H. Osnovy finansovoho menedzhmentu : navch. posibnyk / Ye.H. Riasnykh. – Kyiv : Akademvydav, 2010. – 336 s.
12. Tsal-Tsalko Yu.S. Oblik, statystyka, analiz ta audyt v systemi kontroliuvannia finansovykh rezultativ pidpriemstva : monohrafiia / Yu.S. Tsal-Tsalko, Yu.Iu. Moroz, T.Iu. Melnyk. – Zhytomyr : PP “Ruta”, 2016. – 292 s.

Рецензія/Peer review : 23.08.2019

Надрукована/Printed : 06.09.2019
Рецензент: д. е. н., проф. Тарасюк Г. М.